

KISS VIRÁG

Circus Maximus

A sátrat a völgyben állították fel. Hogy mikor, arra már senki nem emlékezett. A hatalmas építmény a szivárvány összes színében pompázott, kitűnve a környék piszkos-fehér, kocka házai közül. Az előadás szokás szerint napnyugtakor kezdődött, de már délben tekergett a sor a pénztár előtt. Ezt csupán megszokásból tették, ugyanis fizetniük nem kellett. Az emberek emlékei, a pénztár funkcióját illetően, egyre halványodtak, így jobb híján a lehető legkorábban odamentek, és türelmesen várokoztak. Néha teljesen belefeledkeztek ebbe, és csak az 1. számú cirkuszigazgató rekedt hangja juttatta eszükbe, hogy mire is várokoznak tulajdonképpen. Ezt követően a 2. számú cirkuszigazgató kinyitotta a kaput, és már vonult is befele a nép.

A két cirkuszigazgató önmagában is feltűnő jelenség volt. Zavarba ejtően hasonlítottak. Igazából egyetlen lényeges különbség volt közöttük: 1. számú vak volt, 2. számú pedig néma. A sors egymásra utalta őket, így nap mint nap együtt vonultak be a porondra, és köszöntötték a nézőket.

Aznap sem történt másként. 1. számú cirkuszigazgató bekonferálta a zsonglőrt, majd 2. számú karon fogta és kivezette. A zsonglőr három narancsot szorongatott. Messziről látszott, hogy remeg a keze. Levegőbe dobta az első narancsot, majd a másodikat. Mire a harmadikat feldobta, az első hangos puffanással földet ért. Majd a második is. A zsonglőr nem esett kétségbe. A kezében lévő utolsó narancsot a háta mögé hajította és meghajolt. Hatalmas tapsvihár tört ki. Az embereket teljesen magával ragadta a fiatalember elképesztő ügyessége. A légtornászok következtek. Mivel a két hölgy meglehetősen testes volt, úgy döntöttek, hogy inkább a földön hajtják végre mutatványaikat. A tömeg egy emberként fojtotta vissza lélegzetét, amikor a két művésznő átsétált a földön kinyújtott vékony kötélén. Olyan is akadt, aki nem merte végignézni a műsor-számot, végül azonban ugyanolyan elismeréssel tapsolt, mint mindenki más. Tisztában volt vele ugyanis, hogy csukott szeme előtt nem mindennapi tehetséget igénylő mutatványt hajtottak végre. A fakír is vastapsot kapott, miután lenyelte a kardot, és fájdalomtól rázkódva összerogyott. A közönség még akkor is tapsolt, amikor két fehér ruhás alak sietett a porondra, és hordágyon elvitték.

Rövid szünet után az erőművész lépett fel, aki mindkét kezében léggömböt tartott. Az emberek felé mutatta, majd pillanatokon belül, pusztán erővel szét-durrantotta őket. Mindkettőt egyszerre! A tömeg nem hitt a szemének.

**KISS VIRÁG (1998, Kolozsvár) 2010 óta Zalaegersze-
gen él. Tavaly ősszel a
Pannon Lapok Társaságá-
tól Aranytollat kapott.**

Ujjongtak, percekgig éljeneztek az emberfeletti fizikummal megáldott művészt. Ennél nagyobb ámulatba már csak a bűvész volt képes ejteni a közönséget. Fekete kalapját egy asztalra tette, belenyúlt, majd bonyolult varázsigét mormolt. Amikor azonban kihúzta kezét a kalapból, semmi nem volt benne.

– Hölgyeim és Uraim, tisztelt publikum! Attól még, hogy önök nem látják, itt van a kezemben egy nyúl – közölte. – Higgyék csak el! Szép fehér, bolyhos nyuszika.

A hölgyek és urak pedig magukon kívül voltak a csodálattól. Az utolsó előtti műsorszám a bohócoké volt. Szokás szerint fekete öltönyben érkeztek. Arcuk színesre pingálva és a feltűnő, piros orr sem hiányzott róluk. Rendkívül mulatságos látványt nyújtottak, amikor leültek a porond közepére, és keservesen sírva fakadtak. Potyogó könnyeik szép lassan lemosták a festéket, míg végül csak a piros orr meg a fekete öltöny maradt. A nézők nevetése pedig az egész sátrat rázta. Olyan hangosan hahotáztak, hogy a végére nem maradt erejük tapsolni.

Végül elérkezett a szenzációs utolsó műsorszám. Az oroszlánok szép libasorban vonultak be idomáruk mögött, és félkörben helyezkedtek el. A kis köpcös férfi határozott mozdulatot tett, így jelezve a középben álló oroszlánnak, hogy nyissa ki a száját. Majd a félelem legkisebb jelét sem mutatva beledugta a karját. Az oroszlán néhány másodpercig szelídséget színlelt, aztán kíméletlenül összezárta hatalmas állkapcsát. A most már félkarú idomár pedig ott állt a csodálattal teli pillantások központjában, és csak mosolygott tovább, mintha mi sem történt volna. Azt sem vette észre, amikor egy másik nagymacska kiütötte kezéből a következő mutatványhoz szükséges kelléket, a tüzes karikát. A lángok körülvették, és kegyelmet nem ismerve törtek maguknak utat a nézőtér felé. Ezt látva, az emberek halál nyugodtan elhagyták ülőhelyüket, és elindultak a kijárat felé. Amikor az utolsó néző is kilépett, a cirkuszt teljesen ellepték a lángok.

Kint már sötét volt. A csillagos ég végeláthatatlan sátra alatt kicsinek, eleynészőnek tűnt a tűzbe borult cirkuszi sátor. A két cirkuszigazgató már kint állt a bejárat előtt.

– Holnap is várjuk önöket, kedves nézőink! – búcsúzott 1. számú. 2. számú pedig sorra kezet csókolt a hölgyeknek. Az emberek fölöttébb meg voltak elégedve az aznapi előadással. Hirtelen kétségbeesett oroszlánüvöltés csapott fel a lángok közül, és rázta meg a völgyet. De ez nem érintett meg különösebben senkit. Egy édesanya könnyed hangon kérdezte meg fiától:

– Mit mentenél ki az égő cirkuszból, kisfiam?

– A lángokat – hangzott a válasz.

Az embereket narancsillatú álmok gyötörték aznap éjjel. Süketek voltak és némák. Kötélen táncolva nyelték a kardokat. Nyulakat szelídítettek, és oroszlánokat varázsoltak elő kalapjukból. Végül lángokba burkolva menekültek az egyetlen helyre, amely nem égett: a cirkuszba.

(Tabéry novellapályázat 2016 – III. díj, megosztva)